

ΜΟΥΣΙΚΗ

Τζον Κιούζακ και Τζακ Μπλάκ στο κινηματογραφικό «High Fidelity». Η ατμόσφαιρα των δισκοπωλείων ήταν και παραμένει γοητευτική.

Στη χρονοκάψουλα του δισκοπωλείου

Το βιβλίο «High Fidelity» του Νικ Χόρνμπι, το βινύλιο και οι λάτρεις του – Όταν η ανακάλυψη της μουσικής ήταν ιεροτελεστία

Του ΣΑΚΗ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

«Ποια προηγήθηκε. Η μουσική ή η δυστυχία. Άκουγα μουσική επειδή ήμουν δυστυχισμένος; Ή ήμουν δυστυχισμένος επειδή άκουγα μουσική; Μήπως αυτοί οι δισκοί σε κάνουν μελαγχολικό;»
 Το αιώνιο ερώτημα για όσους έχουν διαβάσει το «High Fidelity» του Νικ Χόρνμπι δεν απαντιέται ποτέ ευθέως αλλά πλησιάζει στην επιδόση του βιβλίου που στοχάζεται πάνω στον έρωτα, στις ανθρώπινες σχέσεις και στη μουσική. Οι πάντα με αυτή τη σειρά. Ο Ρομπ Γκόντριν, ο ήρωας του Χόρνμπι, τον οποίο ενσάρκωσε με επιτυχία και απόλυτο coolness ο Τζον Κιούζακ στην ομώνυμη ταινία, είναι ο νεωρικός, εμμονικός και συμπαιδικός ιδιοκτήτης του δισκοπωλείου Championship Vinyl που φτάνει «Τοπ 5» λίστες για κάθε απίθανη περίπτωση και πετάει φαρμακερές ατάκες: «Το

«Περπατούσαμε για να αγοράσουμε ένα μάζι σινγκλ μαλάμε για έξι λεπτά μουσικής. Είχαν όμως βάρος και σημασία».

να σου αρέσουν το ίδιο ο Μάρβιν Γκέι και ο Άρτ Γκαρφάγκελ είναι σαν να υποστηρίζεις τους Ισραηλινούς και τους Παλαιστινίους ταυτόχρονα». Ο έρωτας της ζωής του, η Λόρα, τον εγκαταλείπει ξαφνικά και εκείνος ξεκινάει ένα ταξίδι ενθλιπτικής μάχωντας τις παλιές του συντρόφους για να καταλάβει τι κάνει στραβά στη ζωή του.
 Το βιβλίο εκδόθηκε για πρώτη φορά στα ελληνικά το 1996 από τις εκδόσεις Πατάκι σε μεταφράση της Σοφίας Τριανταφυλλίδου και από τότε εκδόσαν σταθερά για την επόμενη πενταετία και μετά εμφανίστηκε ξανά στην αγορά το 2013. Ο πρώτος κύκλος έκλεισε με πωλήσεις 7.000 αντιτύπων και εννέα χρόνια μετά, τον περασμένο Μάρτιο, κυκλοφόρησε η ένατη έκδοσή του. Τι είναι αυτό που το κάνει κάπως κλασικό; «Είναι κλασικό γιατί ξεκίνησε ως ένα βιβλίο που θα περίμενε κανείς ότι απευθύνεται σε ένα niche κοινό, ότι απευθύνεται στην καρδιά των βινυλιωμένων και κεραιωμένων μουσικολόγων αλλά πέρασε και στην ποι κουλτούρα», μας λέει ο δημοσιογράφος, συγγραφέας και ραδιοφωνικός παραγωγός Θεόδωρος Μίκος με αρκετούς δισκούς στα ράφια της δισκοθήκης του. Σε αυτό το πέρας βολήθηκε βέβαια και η ομώνυμη ταινία, την οποία θεωρεί μια πολύ καλή και πιστή μεταφορά του βιβλίου. «Μεταφέρει ακριβώς το πνεύμα του βιβλίου και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι πριν από τα 20 και πλέον χρόνια από την κυκλοφορία του, το βινύλιο,

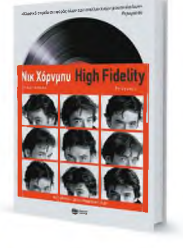
Μικρό αλλά ενθαρμημένο δισκοπωλείο, όπως το Rock and Roll Circus (φωτ.), συνέβαλαν στη δεύτερη ζωή του βινυλίου.

αν και είχε ξεκινήσει η πτώση του, ήταν ακόμη σε ένα αρκετά δυνατό σημείο, μετά πέρασε για μια μεγάλη πτώση και τώρα, το 2022, ζούμε τεράστια άνθηση του βινυλίου και του φρεσκομού γύρω από αυτό το αντικείμενο».
 Αυτός είναι ένας ακόμη λόγος που το βιβλίο είναι επίκαιρο, συμπληρωτικό, και μάλιστα, όπως λέει, η ζωή μέσα σε ένα δισκοπωλείο δεν έχει αλλάξει και πολύ από τον τρόπο που την παρουσίασε ο Χόρνμπι. «Μέσα στα δισκοπωλεία γίνονται ακόμη αυτές οι ατέρμονες συζητήσεις για το πότε γινέκε ο τάδε δισκος, αν αξίζει να αγοράσεις αυτό ή την άλλη επανακυκλοφορία, αν είναι ακριβό σπορ ή όχι, μέχρι που ο καθένας μετά θα φύγει και θα γυρίσει την πραγματικότητα του. Είναι σαν χρονοκάψουλα. Μπορεί να έχει αλλάξει

ο τρόπος που παίρνουμε την πληροφορία λόγω της τεχνολογίας αλλά μέσα στο δισκοπωλείο η κατάσταση είναι σχεδόν ίδια, είναι η διασφή και η περρία σου».
 Το Rock and Roll Circus στο κέντρο της Αθήνας μπορεί να μιλάει με το Championship Vinyl του «High Fidelity» αλλά τα 22 χρόνια του δισκοπωλείου, τα μικροταξίδες εξώφυλλο δισκων δημιουργούν μια ατμόσφαιρα οικειότητας και ζεστασιάς. Επιπλέον, ο 37χρονος Άγγελος Κορούσης, που βρίσκεται πίσω από τον πάγκο του δισκοπωλείου

εδώ και 14 χρόνια, δεν έχει καμία σχέση με τον εμμονικό Μπάρνι (ο ρόλος του Τζακ Μπλάκ στην ταινία) που έδωκε τους πελάτες επειδή ζητούσαν το «I just called to say I love you». «Η εντύπωση του κοστού για τα δισκοπωλεία έχει ακιματιστεί εν μέρει από το «High Fidelity» αλλά η πραγματικότητα δεν είναι ακριβώς αυτή. Σε ένα βαθμό υπάρχουν αυτές οι συμπεριφορές, ο σνομπ δισκος, ο ανασφαλής πελάτης. Στην πραγματικότητα οι άνθρωποι που βρίσκονται πίσω σε ένα δισκοπωλείο, πελάτες και πωλητές, είναι πιο συνηθισμένοι. Εκεί παρέλθει η γενιά που είχε μια πιο εξηλεκτιστική αντιμετώπιση τέτοιου τύπου», μας λέει. Μέσα από το «High Fidelity», ωστόσο, πολλοί μουσικολόγοι της γενιάς του γνώρισαν τον Μάρβιν Γκέι, τον Σόλομον Μπέρκ ή ακόμα και τους Velvet Underground. Τότε τα δισκοπωλεία ήταν οι μεσοζώνες για να φτάσει η νέα μουσική στους καταναλωτές. Σήμερα όμως, που η γνωριμία με ένα τραγούδι ή έναν καλλιτέχνη έχει ήδη γίνει διαδικτυακά, η αποστολή τους είναι διαφορετική. «Παρά τα όσα βενιά έχει προκαλέσει το Διαδίκτυο στη μουσική βιομηχανία, θεωρώ χρήσιμο που ο πελάτης μπορεί να έχει ήδη μια προηγμένη άποψη για κάτι.

Το δισκοπωλείο είτε θα του εντοκώσει αυτή την άποψη ή θα τον παραπέμψει σε

κάτι που μπορεί να μην ξέρει και να του δείξει έναν άλλο μουσικό δρόμο», σημειώνει.
 Η εμμονή με τις λίστες είναι ένα άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα του «High Fidelity». Το βιβλίο ξεκινάει με το «Τοπ 5» των πιο αξιωματικότερων χωρισμών του Ρομπ και συνεχίζει με τα καλύτερα κεντρικά σόλο, τους δισκούς τυφλών μουσικών, δισκούς που δεν σου προκαλούν κανένα συναίσθημα και άλλα. Έχουν νόημα τόσες λίστες; «Όσο δουλεύουμε στα μίντια αγαπάμε πολύ τις λίστες και ο κόσμος τις θέλει. Οι λίστες βάζουν τα πράγματα σε μια τάξη μέσα στο χάος των πληροφοριών, είναι κάτι με αρχή, μέση και τέλος», μας λέει η δημοσιογράφος και ραδιοφωνική παραγωγός Βαρβάρα Σαββίδη. Η δικιά της αγαπημένη λίστα του «High Fidelity» όμως δεν είναι μουσική αλλά το Top 5 των προγράμτων που ο Ρομπ αγάπησε στη Λόρα. «Εντονότερα ένας από τους λόγους που μου έκανε εντύπωση στο «High Fidelity» ήταν ότι υπήρχε ένας ήρωας που τον απασχολούσαν θέματα που συνήθως τα έβλεπες να απασχολούν κυρίως γυναικείες πρωίδες, όπως το θέμα των σχέσεων, των εργατικών απογοητεύσεων. Σπάνια βλέπεις αυτή την πλευρά του ανδρικού μυαλού και νομίζω ότι ακόμη έτσι συμβαίνει», προσθέτει.
 Για τον συνεργάτη της «Κ» Δημήτρη Καραπίσκο, το ξεχωριστό με την ιστορία του Νικ Χόρνμπι είναι η ιεροτελεστία της μουσικής και η χαρά της ανακάλυψης. Από την Κυψέλη όπου μεγάλωσε περπατούσε μέχρι τα Εξάρχεια και το Μοναστηράκι για να ψάξει νέους δισκούς και να γυρίσει στο σπίτι με τα λάφια στα χέρια. «Περπατούσαμε για να αγοράσουμε ένα μάζι σινγκλ, μάλιστα για έξι λεπτά μουσικής. Είχαν όμως βάρος και σημασία. Τώρα δεν ξέρω τι θα συμβεί που όλα είναι πιο αυτόματα, σαν μασημένη τροφή, το φαινόμενο είναι καινούργιο ακόμα. Μου φαίνεται ότι υπάρχει μια αντιστοιχία με την ιατρολογία. Όταν δεν υπήρχαν τα ηλεκτρονικά συστήματα πλοήγησης, έπρεπε να βρεις έξω με τον χάρτη και να δεις τη θάλασσα με τα μάτια σου. Τώρα γίνεται πιο εύκολα από τα συστήματα επειδή κανείς δεν βλέπει».

